

Alessandro Gatti
Davide Morosinotto

EL CAS DE LES SALSITXES DESAPAREGUDES

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Xavier Solsona

laGalera

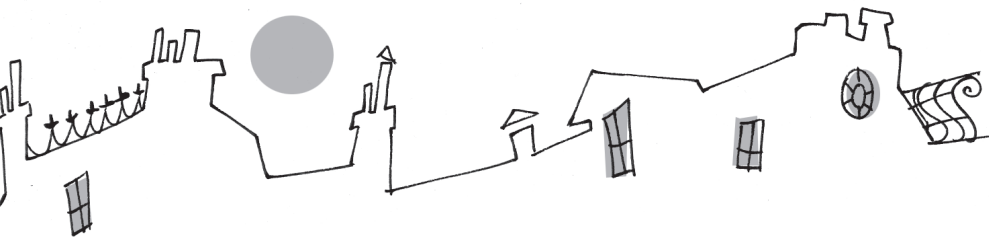
Capítol 1

Felins a la fira

A París hi ha un dia de l'any que és encara més feliç que el Nadal, encara més divertit que el Carnestoltes i encara més alegre que el primer dia de vacances. Aquest dia tan especial arriba cap a mitjan març, quan al mercat cobert del Carreau du Temple comença la gran fira de París.

Un lloc increïble i ple de meravelles, amb quatre pavellons enormes que acullen productes de tota mena, des dels vestits més elegants fins a les antigalles més polsegoses.

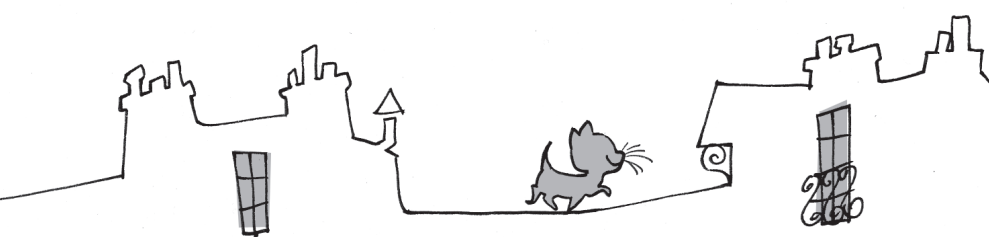
—A mi em sembla que exageres —va miolar

Josephine, una eixerida gateta siamesa amb el pèl del color de la llet.

–Jo no exagero mai! Mai, en tota la meva vida de felí! –li va contestar, exagerant una mica, és clar, Dodó el Marsellès, un gat vagabund amb una cicatriu a l’ull dret i la cua mig pelada–. La fira de París és l’esdeveniment més assenyalat de l’any: fes cas del que et diu el vell Dodó! L’any passat, Fofi Cuatorta, el gat vagabund de la riba del Sena, va poder pispar, a la fira, un roger a la papillota tan deliciós que encara avui en parla. I què hem de dir de Felouche el Guenyo i de les coses tan increïbles que explica...

Mentre Dodó es perdia entre tanta xerrameca, ell i Josephine s’agafaven amb les seves esmoladíssimes ungles al sostre d’un vell tramvia. El vehicle grinyolava a tota màquina precisament cap a la fira, i, com que feia un

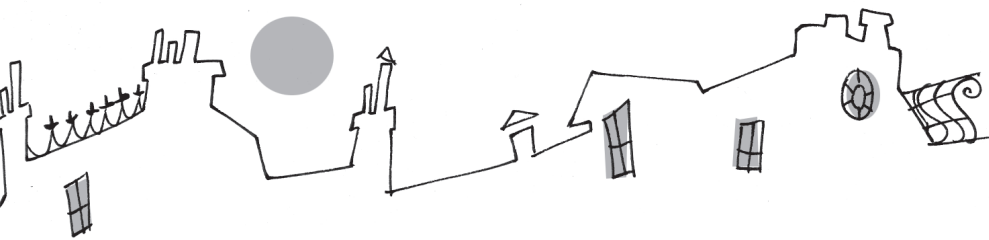
dia ventós, els dos felins havien d'estar molt atents a no sortir projectats cap enfora i rodolar per la vorera.

Quan van entrar al tranquil barri del Marais, el conductor va fer anar el fre del tramvia. El vehicle de fusta es va aturar amb un xerric ensordidor i un raig d'espurnes als rails.

Dodó i Josephine van aprofitar-ho per saltar del tramvia fent una cabriola atlètica, i tot guimbant es van dirigir cap a la marquesina, on dos gats els esperaven recargolats a la vorera.

El primer era un felí imponent, amb el pèl lluent i negre (tret d'unes quantes taques blanques aquí i allà) i uns bigotis llargs molt elegants. El segon, en canvi, era pràcticament un cadell i tenia el pelatge ratllat.

—Per fi heu arribat! —va exclamar el gatàs, que es deia Mister Moonlight i feia pocs anys

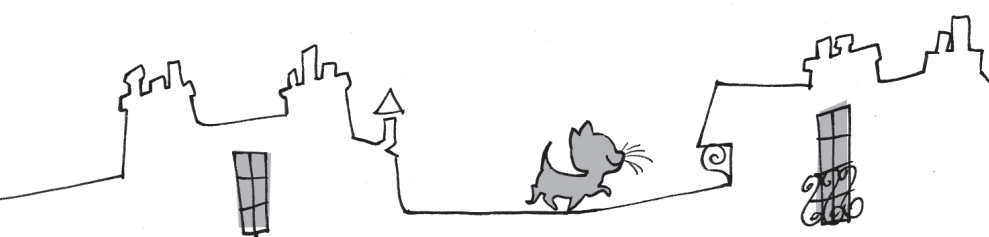
que havia arribat a França amb vaixell, ni més ni menys que de la llunyana Amèrica.

–Gràcies a Déu... –va murmurar desempresint-se el gatet a prop seu, que es deia Ponpon–. Com és que heu trigat tant?

–Ha sigut culpa de Dodó –ho va aclarir de seguida Josephine–. Tant parlar de la fira m’ha posat el cap com un timbal i hem perdut el tramvia anterior...

–Deu ser això –va tallar-lo el Marsellès–. Ara, però, seguiu-me i després vosaltres mateixos em direu si no és una autèntica meravella!

El Carreau du Temple, l’entrada de la fira, era un edifici immens, amb la teulada de dos aiguavessos i grans arcades que decoraven la façana. Era tot de ferro i vidre, amb columnes altes i grans finestral per fer-hi entrar la llum. Davant de l’entrada s’hi havia penjat un

cartell enorme escrit amb lletres elegants i sinuoses:

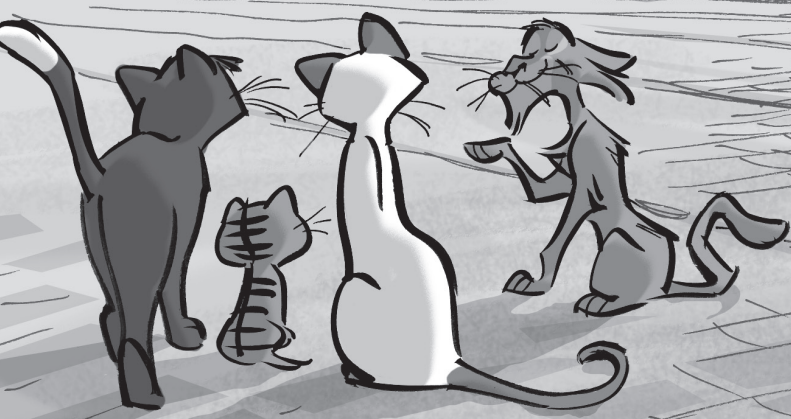
FIRA DE PARÍS
AVUI, GRAN OBERTURA!

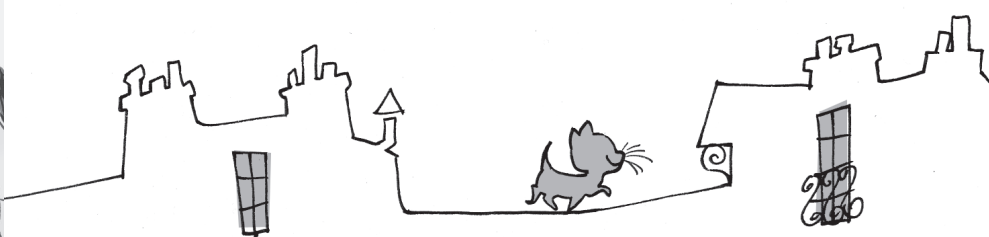
Una multitud compacta de parisencs encara mig adormits s'hi aplegava per entrar.

Per sort, els gats no tenien pas aquests problemes, i amb el seu calmós pas felí es van ficar entre els peus i les cames dels humans i es van colar a l'interior sense gaires problemes.

Després de vagar una estona amunt i avall, tots van haver d'admetre que Dodó tenia raó: la fira era plena de productes de mil i un colors, curiositats arribades de tots els racons del món i objectes estrafolaris que mai no s'havien vist abans. I n'hi havia per a tots els gustos!

—Mireu! —va miolar Moonlight, apuntant la cua cap a la dreta—. Són butaques de Be-

llangé! Són les més còmodes, elegants i flon-ges del món!

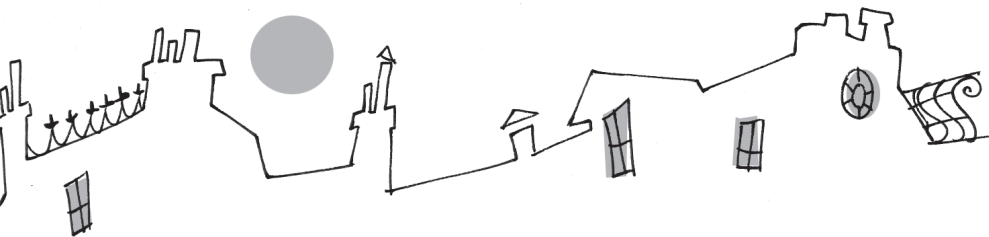
Amb dos salts, va esquivar un venedor panxarrut i es va escarxofar a la butaca més gran i tova de totes, que semblava una mena de tron imperial.

Moonlight va roncar una mica, tot satisfet.

—Ah, si en Bonnet en pogués comprar una...

L'Olivier Bonnet, pintor, era l'«amoalim-entador» de Moonlight, és a dir, l'humà que compartia amb ell un pis petit al barri de Montmartre. Per desgràcia, era un artista desconegut, no tenia mai ni cinc a la butxaca, i amb prou feines hauria pogut comprar una vella cadira de palla d'un drapaire... imagina't, doncs, una butaca de Bellangé!

Mentrestant, Dodó seguia el seu refina-díssim olfacte de gat vagabund, perquè havia

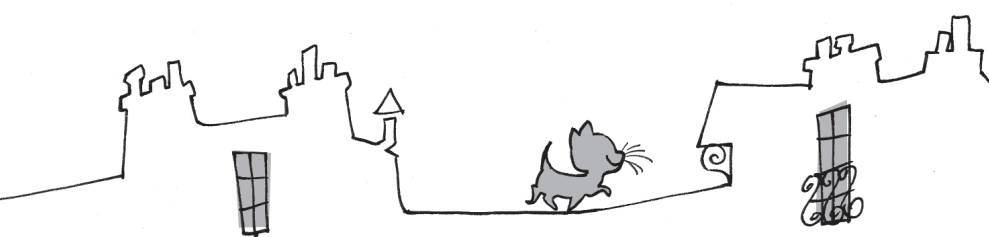

ensumat una oloreta deliciosa. Tot d'una es va aturar enmig de la multitud i, omplint-se els narius, va tancar els ulls amb aire extasiat. No hi havia dubte: aquella flaire tan bona no podia ser sinó de...

–Bullabessa! –va murmurar dintre seu–. Gatua l'olla, és l'olor de la famosa sopa de peix que es fa a Marsella, la meva ciutat! No en menjo des que era una bola de pèl!

El gat va arrencar a córrer cap a un petit pavelló on tres marsellesos prims com fideus de cabell d'àngel feinejaven al voltant d'una gran caldera plena a vessar de bullabessa bullent. El primer remenava la sopa, el segon l'abocava en petits bols i el tercer recollia els diners dels clients.

Dodó, com a bon gat vagabund, no tenia ni una moneda per pagar, però això no el preocupava gens. Així, amb un ràpid cop d'ull al

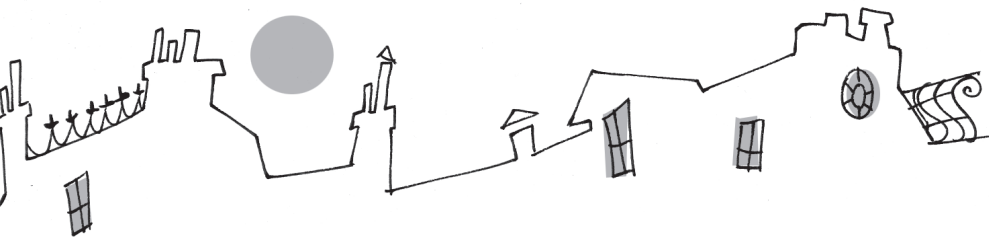
seu voltant, de seguida va trobar el que buscava: la parada del xocolater que era al costat de la dels marsellesos tenia una teulada baixa i inclinada i el mixo, després d'un parell de ràpids salts, s'hi va enfilat al damunt i es va esperar.

Quan un nou client va rebre una ració de sopa calenta, Dodó va allargar una pota, va atrapar al vol un llagostí i se'l va ficar a la boca. Aleshores es va posar a córrer a tot drap, mentre els marsellesos cridaven fets una fúria.

Josephine, en canvi, s'havia acostat sense dir res a un carretó de fusta amb rodes ple fins dalt de flors de Grasse, preciosa localitat francesa d'on provenen els perfums amb més renom del món.

Mister Moonlight va aparèixer de sobte al seu costat.

—Bella dama, em permeteu que us ofereixi

una d'aquestes flors? És el mínim que pot fer tot un senyor gat com jo...

–Tot un embafador gat, si de cas –va miolar Dodó, acostant-s’hi d’un salt–. Les flors a Josephine les hi regalaré jo!

Mister Moonlight va exhibir les llargues urpes relluents de les potes:

–Fuig, jo havia arribat abans!

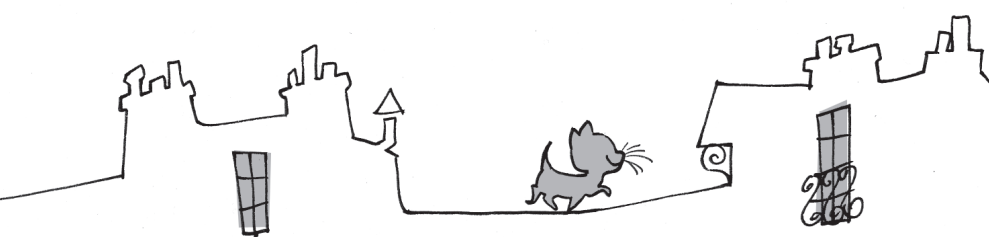
Dodó va eriçar els pèls de l’esquena, preparant-se per a la batussa.

–Sí, però jo sóc més ràpid!

Tipa d’aquells dos que no feien res més que barallar-se, Josephine se’n va anar fent un salt i va agafar una rosa vermella que penjava del carret.

–Ho veieu? –va miolar–. La flor la puc agafar jo soleta... Per cert, on para Ponpon?

Ah, sí, Ponpon. Des que els felins havien entrat a la fira, el mixet s’havia esfumat.

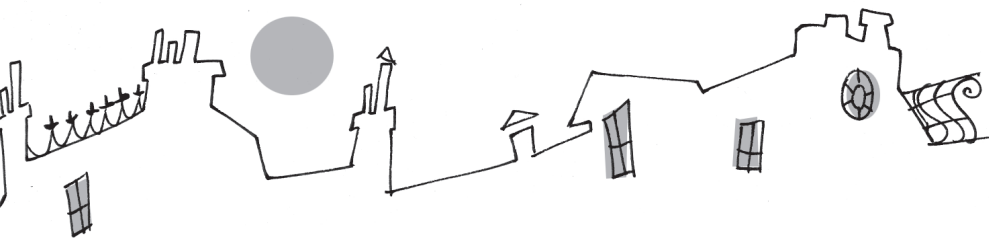

–Dividim-nos i busquem-lo! –va proposar Moonlight–. Ens veurem després a la parada del tramvia!

Dit això, el gat va arrencar a córrer enmig de la gentada, i amb la seva aguda vista felina mirava ràpidament a banda i banda.

Però ni rastre, de Ponpon! No era a l'estand dels cabdells de llana (amb què li encantava jugar), ni al dels sofàs d'època (tan tempta-

dors per esmolar-se les ungles), ni al de les Lleteries Associades.

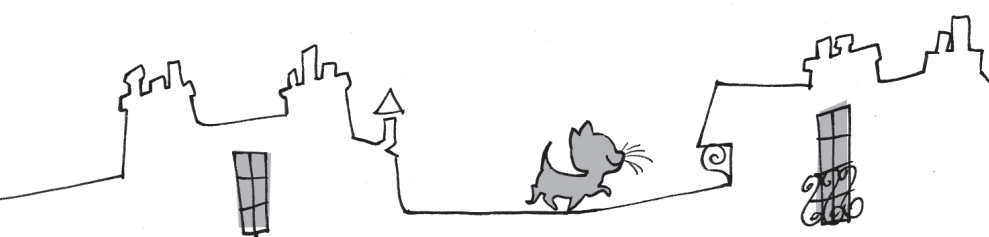
Al final, amoïnat, Moonlight va sortir del pavelló de la fira i... allà, per fi, va trobar Ponpon! El mixet estava arraulit a la vorera i mirava amb atenció un venedor de joguines: l'home tenia diversos estels als seus peus i n'estava fent volar un de molt bonic, de quadres grocs i verds i una llarga cua rosa.

A banda de Ponpon, una dotzena de cadells humans observaven l'escena bocabadats.

–Ponpon! –va miolar Moonlight, agafant el mixet pel bescoll–. Gatxum déna, et sembla bé desaparèixer així?! Estàvem amoïnats!

–Però has vist que bonics que són, aquests estels? –va contestar Ponpon–. Jo no havia vist mai...

Just aleshores va arribar una ràfega de vent inesperada, molt més forta que les altres, i el

fil de l'estel es va trencar amb un petit *snap*.

El venedor i els nens van murmurar:

–Oh, nooo!

Ponpon i Moonlight, per la seva banda, es van quedar mirant aquell estel murri que onejava al cel d'una banda a l'altra, baixava després ràpidament en picat i s'encastava contra un gran cartell penjat a la façana del Carreau du Temple. El cartell deia:

GRAN PREMI

GARRÍ D'OR!

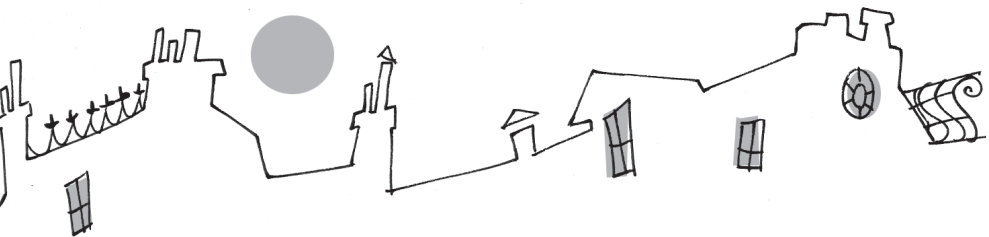
L'ÚLTIM DIA DE LA FIRA ES PREMIARÀ

LA MILLOR SALSITXA DE FRANÇA!

NO HI FALTEU!

HI HAURÀ TASTETS GRATUÏTS!!!

–Has vist? –va preguntar Ponpon, que com tots els gats sabia llegir a la perfecció–. Tas-

tets de salsitxes gratuïtes! Ho hem de dir a Dodó sens falta!

Mister Moonlight va assentir mentre els bigotis li voleiaven. No sabia per què, però aquell cartell l'havia neguitejat una mica...